

د لمبو کلی

د شعرونو مجموعه

Ketabton.com

اسد الله «زمري»

کال ۱۳۷۹/۲۰۰۰

د کتاب پیژندنه:

د کتاب نوم : د لمبو کلی

شاعر : اسد الله زمري

د چاپ تاریخ : ۱۳۷۹

لمري چاپ : ۱۳۷۹

تیراژ : ۵۰۰ جلد

الله

زما سوځيرو گليوالو ته !

د انتير نيټ په مخ ترتيب او ډيزاين کوونکې : مړوند

سکروتهې

د زړه تنور کې مې سکروتهې دي بليزې پسې

په سر پرتهې مې درنې گتهې دي درنيزې پسې

د وخت خپيرې راوريږي مې د روح په رخسار

په تن راوښتهې راته ختهې دي پلنيزې پسې

مینه او کرکه

د ژوندانه د ترخو زهرو....

له سرو وینو ډک دی!

د زمانې ډکړ او ونو په منگلو کښې ښکیل،

چی ددی سوی گوگل تنگ محیط ئې لا ښکیکاري

ورته حیران یمه زه

چی دی یوه موټی د غوښو او رگونو ټوټی،

ټولی نړی نه لادرنه او ستره

له ښو او ښکلو سره، او له بدیو ځینی

څنگه داستره مینه؟

څنگه د الویه کرکه؟

سره یو کړی او ځای کړی ئې ده خپل زړگی کې؛

پدی وړوکی ځای کې.

ورته حیران یمه زه؛

ورته حیرانه نړی....

و هجرت شپه

خدایه خومره دی اوږده د غم دا شپه شوه

له پیړۍ نه ئې اوږده هره شیبه شوه

ورته عمر د عیسی زغم د یونس را

چې مې ډکه د زرګې د زغم کا سه شوه

افغانستان

اور پری بل و له پخوانه خواوس سکورشو

د نیستی غړی په درست جهان کی خپورشو

تول د مرگ او بد بختی فریاد فریاد شو

خوږ وطن می، دی خواږه ولس ته گورشو

۲۲/۸/۹۳

افغان مهاجر

له وطن نه لری پروت یم لکه مړي

د غمونو تور توفان په مخه کړي

شی هر قدم چي ږدم غزي می په پښو

یتري د غربت د ژوندون بار کړم ستري

افغان ولس ټريکه

د کاله په انګړه ګډراته مرګی شو

د کلو د سرد بښمن مې سکنی شو

نه مې وس د کوم پاڅون شته، نه د ناستې

د وطن هریو قدم مې تور لوګی شو

د طاعون په کام کې

نه د مرګ د پنجو ښکار شوم نه ژوندی یم

د وطن د کنډوالو یو تور کودی یم

د غربت د طاعون کام کې یم لویدلی

په دې لوی جهان کې ټولو ته پردی یم

سوال

په وطن مو راخپره توره و باده

په هر کور گډه دمرگ او وير ژړا ده

د نو کرو نوکران مو باداران شول

خدایه دا مو بیا د کوم جرم سزاده

۹۳/۸/۲۲

وطنه!

داد دځمکي په سر جوړ جنت: آلمان کې
لکه پروت چې يم د غم په تور زندان کې
نه غړيږي يې ليدو ته زما سترگي
هميشه دي يم وطنه په آرمان کې
د تا ميني مې په ټول بدن ، اوربل کړ
د سوز چيغه مي خوره شوه په آسمان کې
ستا په ياد مي د زړه وينی و هی داری
راته سوزی می هډونه ستا هجران کې
چي به نوم دخپل وطن ورباندی کیږدی
داسی خای به پیدانه کړی ټول جهان کې

لويه خدايه

خليفه كړ تا پخپله په جهان كې
تا اشرف المخلوقات كړ په قرآن كې
اوس چي سوځي تل درنگ، نژاد توپير كې
دادي څه نفرت گډه كړي په انسان كې
ورور دي وواژه دورور په لاس په كركه
دا وحشت خومونده نه شي په حيوان كې
چي دي ورك كړ دنيستي په تور گرداب كې
څه گناه دي وه ليدلي په افغان كې
كه دي جوړ زما وطن ځيني دوزخ كړ
ما كړه بنځ ددي دوزخ په گورستان كې

د اوښکو تکل

تودې اوښکې مې له سترگو وهی داری

بندوی ئې نشی هیڅ د ښو باری

د نظربه مخ پردي راته راکارې

راته ښئې د وطن د تللو لاری

۹۳/۹/۱۴

د زمانې ناخوالې

که هر خومی د ژوند شپې ورځې شی تیرې
ناخوالې د زمانې مې نه شی هیږې
نه سکون کې په قراریم نه سفر کې
نه پوهیږم چې و تنبتمه چیرې
مرگ نه نه لرمه ویره هیڅ قسم دې
چاپیر کړی یم د ژوند د ساتو ویرې
د وطن خوږوالی اوس راته څرگند شو
د غربت بلا چې شوی رانه چاپیرې
د خپل وړان وطن ایره به پری ورنکړم
که هر خومره شی بڼکلاوې دلته ډیرې

د وطن په یاد

که مې نصیب شي یو ځل بیا کله دیدار د وطن
غیر کې به کښیکاکم هر بوټی او خار د وطن
د بل په ملک کې که جنت وی شپه مې نه تیرېږي
د نورو قصر نه بهتر دی تور مزار د وطن
تر څو به سوزم د غربت په تناره: المان کی
خدایه او به مې کړی په بوټو د گلزار د وطن
ښکلی وطن، مغزور ولس مې نن تالا والا شو
ورک شو هغه چې ئې اخیستې دی ازار و وطن
زړه راته وائی چې څه والوزه په غرو، رغونو
ګوندی پیدا کړی سرد روکی چیرته لار د وطن
ای د ملکونو خدایه! ای د دی دنیا مالکه!
کله به یو کړی د افغان ولس په کار د وطن؟

دلته او هلته

دلته چې وينم ټول وطن دی په گلونو کې ډوب
ياد ته مې راشي خپل هيواد چې دی سرو وينو کې ډوب
دلته اسمان ته د ختلو تکلونه کيږي
زما ولس د شهيدانو په قبرونو کې ډوب
دلته د ژوند لپاره هڅې کيږي شپه او ورځ کې
هلته واړه زاړه ، ځوانان دي ټول مرگونو کې ډوب
دلته مقام نه د انسان ستره نمانځنه کيږي
هلته هر څه دي د وحشت په تور تمونو کې ډوب
دلته ځاريږي ، يو د بل نه تش د «مينې» په نوم
هلته دوه ورونه په کينو او نفرتونو کې ډوب
کله به ورسپړي پای ته د افغان غميزه ؟
کله به هم زمونږ هيواد شي سرودونو کې ډوب

آشنا

ته مې يې د مينې الهه ته مې مولا د زړه
ته يې تلوسه زما او ته مې يې ، سودا د زړه
ته د محبت د باغ گلونو ته د رنگ جلوه
ته مې يې د ژوند بهانه ، ته مې مسيحا د زړه
ته ښکلی نغمه يې چې د روح په گوتو جوړه يې
ته يې ترنم ، ته ترانه ، ته مې غوغا د زړه
ته د کوه قاف پری او ته يې د جنت حوره
ته مې د خوښيو جام او ته مې يې سوما د زړه
تاته دی خوښی شی د دنیا او د عقبی نصیب
ته چې مې په غم د زمانې کې ئې آشنا د زړه

جنت او دوزخ

دې آزادی نه خپل زندان بڼه دی
له دې گلشن نه خپل ډیران بڼه دی
که جرمني دی ددې ځمکې جنت
ترینه دوزخ: افغانستان بڼه دی

۱۹۹۳/۹/۱۸

و نیشې خونړ

ځان مې په خم کې د شرابو لمبول غواړم
 دا ډیر غمونه د دنیا لږ هیږول غواړم
 د عمر ترې، د زمان د دښتو سترې کوچی
 یو ځل مې ژوند کې دغه تنده ماتول غواړم
 ځینو ته یو څاڅکی شراب هم د کاسو ځای لري
 زه یې موجودو کې د خپل سر آزمونیل غواړم
 یم له ساقی نه پوروړی د شرابو یو جام
 د بل له پاره یې د ځان مریې کول غواړم
 خمار ځپلي ته معلوم دی سچه خوند د نیشې
 د زړه په ژبه د مغزونو پوهول غواړم
 سترگه د جام که د مینا لاری ته تکه سره شوه
 زه یې د سرو شونډو خدا کې ښکلول غواړم
 کومه نغمه چې خدای ځای کړې د ښینې په خوله کې
 د احساس غوږ باندې یې روح ته اورول غواړم
 د سرو شرابو لږ غنډل هم نا پوهي ده ډیره
 هوښیار سړی یمه په سړيې اړول غواړم

هلهته او ولته

هلهته له هري خوا باران غوندي مرگونه اوري
 دلته چې هر لوري ته گوري سره گلونه اوري
 هلهته لمبي او لوگي خيږي د افغان له کوره
 دلته فضا، حمکه، اوبو باندې عطرونه اوري
 هلهته د وينو تور سيلاب دي ټول ولس اخيستي
 دلته اختر دي، د ژوندون بنکلي رنگونه اوري
 هلهته د اوبنکو په توفان کې يو ولس ډوبيري
 دلته کوڅه په کوڅه، کور په کور خوندونه اوري
 هلهته توپک غږيږي، ژبه د انسان گونگه ده
 دلته د سولي سيوري خپور دي سرودونه اوري
 هلهته کرپري انسانان د جنگ په سره دوزخ کې
 دلته په دې دنيا هم واپه جنتونه اوري
 هلهته نازل هم د خالق هم د مخلوق غضب دي
 دلته د قهر پر خای هم د خدای رحمونه اوري
 هلهته سوخيږي د کلتور پنبی د جهل اور کې
 دلته د شرق له وريځو جوړ لوړ فرهنگونه اوري
 ای د افغان ستره ملته لږ را وخوځيږه !
 په تا د پلار او د نيکونو پيغورونه اوري

د وحشت ویدو

دا څه حالت دی چې دې نوی چنگیز اوسته په کورد افغان
دیو د وحشت دی یاغی شوی په هر لور د افغان
هر څه تالا کړل ددې سپینې بلا سرو لاسونو
گور کې نارامه دی هر پلار اوهره مورد افغان

۹۳/۹/۲۹

و زړه سوز

که مې يوه شيبه د زړه سوز کوم قلم واخلي
لکه د شمعی به اور، سر نه تر قدم واخلي
چې هم جهان، هم مې جانان له ځانه ورتلې
څوگ به زما له اوږو د غومره دروند غم واخلي
يو ځل به نه شی د مراد غوتی- گلونه کله
د ژوند نیا لگی که مې د غم له اوښکونم واخلي
د حوادثو توفانونو مې کړه کړه ملا
خراغ د عمر به مې څنگه تاب او دم واخلي
د حسرتو پنجې به را کاږی مری د امید
د زمانې د یو چې مې هیلو ځینې دم واخلي

د حسرت او بڼکه

او بڼکه د حسرت چې د غم سترگې نه جدا شوله
 سوز ته د زرگي يې په ژړا خپله ژړا شوله
 ودریده، ورپرديده، وښوئېده خاوروته
 سترگو د احساس ته د ماتم د مخ بڼکلا شوله
 عمر ته يې، نیم نفس، خندلو ته خوله جوړه کړه
 شونډې يې ترلې وی چې لاړله فنا شوله
 جوړه ترانه شوه د بسل مری کې بنده وه
 بڼکلې دردانه شوه د صدف د زړه بلا شوله
 پټې تویوه او بڼکې زمريه د گوگل تل ته
 اور به ورنه واخلي که خبره تری دنیا شوله

زه

سره اوښکۀ د غم وم چې په مخ د دنیا پریوتم
 پرڅۀ د سحر شومه په غرو او صحرا پریوتم
 یو سوی فریاد وم له درد من زړه نه را پورته وم
 دود د اوسیلو شومه په مخ د رڼا پریوتم
 مات ساز د ماتم وم د ویر کور کې غږیدم غلی
 سوز د غمجن زړه شوم په لیمو د ژړا پریوتم
 هیره افسانه وم له غوږونو او له خولو پاتی
 پته خزانه شوم وړان انگرګې د چا پریوتم
 لوند څیری گریوان وم د زخمی ټټر په وینو سور
 څیری لنگوتی شوم په اوږو د گدا پریوتم
 زه د مات بانه په څیر اغزی د چا د سترگووم
 تور لا چې لونګ شوم، خوا اوربل نه جدا پریوتم
 بخت دی که تقدیر او که خالق مې څوړوی څله؟
 غیږ کې د جانان که بی خبر له عقبا پریوتم
 مست گرځي یارانو د خوښیو پیمانې په لاس
 خیر دی که زه لارم په پنجو د بلا پریوتم

په مينه

جانانه راکړه د سرو شونډو پيمانه په مينه
 چې کړمه هيره د غمونو زمانه په مينه
 د شونډو جام کې دی د مينې شراب راکړه په خوند
 د حسن شمعی چې دې شمه پروانه په مينه
 راکړه عسل د خوږو شونډو درنه وگرځمه
 راته مې ماته کړه د تريخ ژوند زولانه په مينه
 مست مې کړه داسې چې خوښيو کې شم ډوب له شوقه
 خو درته واوروم د مينې ترانه په مينه
 راکړه چې ماتې نه کړم بيا کله توبې له ميو
 خو پاتې نه شی د شرابو بهانه ، په مينه
 ته يې شراب، ته يې د بنگو پيال ، ته يې سوما
 د تاله پاره يم ديره په ميخانه په مينه

آنچه خوبان همه دارند تو تنها داری

ستاد مینی په هر خم کې ډیر سوزونه، ډیر خوندونه
 ستاد حسن په جلوو کې، سری سکروټې-انگارونه
 ستاد قهر په انګار کې، د عاشق د سوځیدو اور
 ستاد ناز په لطافت کې د ورینمو خروارونه
 ستاد مخ د رنگ په باغ کې، د گلونو باغچې ټولې
 ستاد زلفو په تیارو کې، توری شپې او تور تمونه
 ستاد سترگو په گردش کې، د دنیا د خوځیدو راز
 په ښکلا کې یې ویدې دې هوسی-ګانې، نرګسونه
 ستاد غاړې له مینانه، د مینا غاړه ده ماته
 ستاد قد په رسایی کې ټولې سروې-شمشادونه
 ستاد غږ له ولولو نه، زما روح ته آرام راشي
 ستاد سرو شونډو په خوند کې دي سوماوې، شرابونه

برخه

د خوښۍ برخه کې مې غم وليږه
ما غمخېلي ته همدې وليږه
بل چاته نه ټيټيږي لويه خدايه
زما سجده و ته يو صنم وليږه!
له وچ گوگل نه مې لمبې جگيږي
لږ يې تسلي: د اوښکو نم وليږه
د زړه داغونه بل علاج نه لري
ورته د خپل وصل ملهم وليږه
ستا د هجران لحظې کلونه ښکاري
يا خپله راشه، يا لږ زغم وليږه
چې مې د ژوند اسره د تا مينه شوه
اوس يې بقا ته خپل کرم وليږه

شيبې

خومره شوې اوږدې د انتظار شيبې
ورکې شوې تيارو کې د سهار شيبې
وصل که هجران که دواړه سوځي ما ؟
کومې دي خاونده د قرار شيبې ؟!
محوه دې وم زه ، په تلو دې پوه نه شوم
خومره دې خوږې وي دديدار شيبې
ما درته د زړه دراز ويل غوښتل
لارې مې له لاسه دا ظهار شيبې
خو مې دى ليمو کې ستا تصوير تازه
بنکاره راته هروخت د بهار شيبې
يو ځل که دې بيا په سترگو ووينم
ستا د هجروړځې دي ددار شيبې

و سينر پري

چې مې د او بنکو په موجونو کې پيدا کړلې ته
د سيند پري وی ما د خپل عشق مولا کړلې ته
د جنت حوره د بش رپه بڼه راغلې ماته
ما د ژوندون و تروېميو ته رڼا کړلې ته

۹۳/۱۰/۲۵

ويره

اوبنکې مې په مخ چې د هجران له ويرې غلې ځي
 زړه ته مې څه وايي په گريوان له ويرې غلې ځي
 شور د محبت مې دې ساتلی په مغزو کې پټ
 کړيکه د جنون مې په بيابان له ويرې غلې ځي
 سترې شوم لټون کې ستا ثاني مې پيدانه کړله
 سترگی مې په ننگ ددې ارمان له ويرې غلې ځي
 تا چې يوه ورځ کله ونه وينم سوځېږمه
 چيغه مې له سوزه تر آسمان له ويرې غلې ځي
 اوبنکو غمازي کوله ، موريدی په ديدن نه شوم
 تنده د ديدار مې په شريان له ويرې غلې ځي
 ويره مې د تا د پاکی مينې رسوايې کې ده
 ما رسوا نه ويره په ميدان له ويرې غلې ځي

د زړه لمن

د زړه لمن کې مې دا غونه پراته
پکې جهان جهان غمونه پراته
د لیونتوب له کانو ډکه ښکاري
که دي د تا دمینی غرونه پراته
هری اداء دې دی پرې اور بل کړی
له هره نازه دې گلونه پراته
چې مې خولی کړله د وصل خیرته
ورکې د اوښکو امیلونه پراته
اور ئې اخیستی دی له خپله لاسه
ورته دي سوي ارمانونه پراته
لږ دی قدم پکی په پام جگوه
دلته د هیلو دي مات زړونه پراته

و مرگ گوانبونه

ای د جنت حورې ته که ما باندې نازونه کړي
زړه ته مې پام ساته ، مات د هیلو به مې زړونه کړي
تا چې له غرور نه د لمر ټیک په تندي وواهه
خوبه را خپاره په دې سوالگرو تورتمونه کړي
تانه که جلوی د پسرلیو رنگ او بوی آخلی
پام! چې اوسیلی مې د خزان ساړه بادونه کړي
لاس د لوټماری، که د زړښت اوږد شو د تا په لور
ماته ځوانیمرگ به ټول د وصل تکلونه کړي
راشه چې امید مې ژوندون په پښو ودریږي
خوبه په فراق کې ماته ژوند د مرگ گوانبونه کړي

خاوري

کله چې له خاورو سره خاورې مې هډونه شي
هره يوه ذره به ئې ستاراتللو ته ګلونه شي
ګرد زما د خاورو که دې پړیوت د رخسار په ګل
خاورو کې به سره ، زما له شرمه رخسارونه شي

دواړه

که سوري مې له حالاتو نه لرمون دئ

رانه ورک نن او سبا او که پروندئ

خوچې ته مې ئې په خوا کې زما مینې

له خوښۍ او څوکالۍ مې ډک ژوندون دئ

۹۳/۱۱/۲

ولمبو فولري

ای بی روحه ، بی احساسه سرې ځمکې !

داسور اور د دې ساتلی خله زړه کې؟

فولري به د لمبو وي جوړي کړې

چی می مور کښیوته ستا په تیاره تله کې

۹۳/۱۲/۱۰

د مور و مړينې سوال

په محشر کې چې ژوندی بيا ټول جهان شی

هر مخلوق لپاره جوړ ستر امتحان شی

زه به سوال دخپلې مور وړ ځنی وکړم

خپله خدای به می ځواب ته هک حیران شی

۹۳/۱۲/۱۰

تعجب

په يوه سپرغۍ مې چيغه ځي آسمان ته

په يو ووړ خوږ وايم اور وړ کړم جهان ته

څنگه دود او ايره نه شو دمور مرگ کې

زه حيران يم دا خپل ناتوانه ځان ته

۹۳/۱۲/۱۰

دمور په غم لگي

ای سیندو نو زه له تاسي نه حه غواړم!

ټول شی وچ چې زه دمور په ویر کې ژاړم

که مې ډوبه شوه دنیا او بڼکو کې ټوله

زه گرم نه یم چې ئې په غم له خانه لاړم

۹۳/۱۲/۱۰

په خپل لور کې مسافره

مسافره ورنه لاپل اولادونه
شوه يوازی، لور په لور کې کړاوونه
نه څوک پاتې شول چې وې پوښتي حال تری
چې ټکور کې د زړه ژور زخمونه
نه چې پاکې کې ترمې ترمې اوښکې
په زخمی روح باندې کې واوښتل غمونه
تنګ گوگل کې کې نفس په سوځیدو شو
په بیمار بدن کې راغلل سخت دردونه
په سختیو کې کې ویلی حوصله شوه
شول کې بند سوی سینه کې فریادونه
بیګسۍ کې مرګ تری هم حیا ونه کړه
نامردۍ کې کې پرې وکړل گوزارېنه

زما مور

د دنيا غمونه ئې واچول په زړه کې

زراغزی شول ورته شنه په هریوپله کې

د مرګی بلا پرې نه بنوده نفس ته

د زړه پاتې ئې شول په زړه، دخولی په خوله کې

۹۳/۱۲/۱۸

زما وعا

تور لحد دې خراغانشه زما مورې

په محشر دې مل سبجان شه زما مورې

جنتونه دې پنبو لاندې پراته وه

په فردوس کې دې مکان شه زما مورې

۹۳/۱۲/۲۱

زما قسمت

ای خاونده ددې دواړو جهانونو
لوغړن کړم دژوندون ډیرو غمونو
بې له او ښکو مې بل څه نه دي لیدلي
کړمې ستونی خیری ډیرو فریادونو
د ځوانۍ په فصل پوه نه شوم چې کوم وو
یم گیر شوی د زړښت په عذابونو
زما برخه خوشحالي دی کړه دنورو
کړ نصیب دې زما غم د څو نسلونو
دې انصاف ته زه حیران یمه خاونده
کړ قسمت دی راته ډک له ماتمونو
چې به کله لا رڼا په ما دا شپې شي
نور خو وړوند کړمه بی پایه تورتمونو

وړنيا غمونه

خوړوي مې د دنيا غمونه خومره؟
خوځوي مې د زرگي دردونه خومره؟
د غربت په مصيبت کې يم گير شوی
سوځوي مې د نيستی اورو نه خومره؟
د ژوندون خوښۍ مې ونه ليدله کله
ډوبوي مې د وحشت موجونه خومره؟
د دنيا په مخ په توره جامه گرځم
شرموي مې د عقبا ننگونه خومره؟
نه شوم يار او نه اغيار د چا په ژوند کې
کړوي کې د خپل ځان فکرونه خومره؟
چې به کله لا رسيږي خپل آخر ته
دردوي مې هر نفس، هډونه خومره؟

وطن سوزان

بریتونو وطن وسوزاوه پيرو او
خه بی دینو خه د دین ټیکه دارانو
راخپری وی ترخو دغه توری وریخی
باران د تودو وینو سور خود به اوری

شراب

حکمه نوم ورباندي ايني چا «شراب» دي
چي تركيب کي يي خه «شر» او يو خه «آب» دي
لادي شونډو ته ور وړي يو گوټ نه وي
چي جوړ کړي دي دي شرتللي دي آب دي

۹۳/۱/۱۸

يوبل زړه

ای خالقه د هرچا د قسمتونو
ای ویشونکيه د خوښيو او غمونو
راته راکړه یو بل زړه پاتی ژوندون ته
زور مې ویلې شو له ډیرو کړاوونو

۹۴/۱/۱۸

بر تر بور

هر سحر مشرق په خپلو وینو سوردی
د تاراج او تباهی یو بل تنوردی
د مغرب لمن دده په وینو سره شوه
دی یې سترخوني د بنمن او بد تر بور دی

۱۸/۱/۹۴

وهيلو کلي

راشه ته زما دسوی زړه کوربه شه
ښکلي هيلې په خپل کلي کې ديره شه
د صدف په څيربه خپلی وینی درکړم
ته زما د آرمانونو دردانه شه

۹۴/۲/۲۷

لاشخور

د وطن په تن مې بل د جگړې او ر دی
سوځیدلی د زوی مرگ کې پلار او مور دی
د وحشیانو پاچاهۍ کې هرڅه لوټ شول
مجاهد مې د مظلوم ولس لاشخور دی

۹۴/۲/۲۷

پرله پسې فاجعې

اوردې بل کړد افغان ولس په کور
خه دې کيوسته بيا تل ته د تورگور
آواره دې د جهان په هره خوا کړ
خدایه خه به لا وروښيئ ته نور؟!

۹۴/۲/۲۸

د وطن پسرلی

پسرلی دی هره خوا گلان غوړیږي
د رنگونو او ښکلا محشر جوړیږي
زما وړان وطن کې گل او شنیلی نشته
چې د وینو سور باران پری راوریږي

۹۴/۳/۱۹

محشر

غريدلې ده شپيلۍ د ستر محشر
چې وطن شو د افغان زير اوزبر
هر انسان دى پكې خو حلي مړ شوى
هرې لوېشتې نه جوړ شوى دى سقر

۹۴/۳/۱۹

خوار شوی افغان

خدایه څنگه دې کره ، خوار عظیم افغان
چې نوکر شو د ایران او پاکستان
دوی چې نه نیول هیڅ چا په نوکری هم
دې بې ننگو کرل زمونږه باداران

۹۴/۳/۱۹

و مجاهد له لاسه

دی د سوال کترې ته ناست اوس سترافغان
ده محتاج کړ د ایران او پاکستان
لعنتونه د تاریخ پری را اوریږي
مجاهد شو بی غیرت او بی ایمان

۹۴/۳/۱۹

وطندار ته

وطنداره له سوري زړه نه دې جار شم
ستا د هرې سلگۍ سوز ته سورانگار شم
د وطن او هر عزيز په داغ کې وسوي
کاشکې ستا د درد د واته لږ په کار شم

۹۴/۳/۱۹

زما اوبنکې

د زمان تيارو ته اوراخلي ، رنځيږي
د غمو اورته سوځيږي او بليږي
زما اوبنکې بې قيمته دردانې دي
په هر درد کې مې د زړه په حال پوهيږي

بی چارڼي

بارد ژوندانه مې راته ماته غبرگه ملا کړله
یار مې هم له څنگه شو گوبنه ، راته ئې شا کړله
خه به پټه تود و او بڼکو د زړه سکروټې توروم (۱)
کله چا ژړا د لوغړن د ټپ دوا کړله!؟

تورول=لمسول/راوینښول

سوی گلبوتې

زمونږ اوبنکو سمندر قوی خپه نه لري؟!
که مو د غم ونه په دې ساحل ريښه نه لري؟!
ماويل دنيا به په سرواخلي د جنون په لاسو
خو مو د کريکو سوز د چا غوږ ته اسره نه لري
اوس به يې ايستی وه زور بيخ د غم لړلې نړۍ
خو مو توفان د اوسيليو ولوله نه لري
د ژوندانه لاری ترلې دي زمونږ کيږدی ته
خود مرگونو قافله بل ځای دمه نه لري
پرېږده چې وسپري زمونږ د ژوند اغزی گلونه
زمونږ د ملک سوی گلبوتې خو نوده نه لري

و سوځيرو سوال

کنگل کې و سوځم که په لمبو کې و سوځم؟
 حیران یم چې د ژوند کومو لمحو کې و سوځم؟
 بندي یم د دنیا د ناخوالیو په زندان کې
 ترڅو ددی تنور د اورڅپو کې و سوځم؟
 دردونه ، حسرتونه ، ارمانونه ، سل غمونه
 د کوم یو په لمبو د چایو کې و سوځم؟
 خوږلن د محبت کې لوغړن د وخت غماز کړم
 ددې کان د یاقوت کومو جلوو کې و سوځم؟
 ته څه د خیال جهان ته د خیالونو په څپو کې
 ما پریرېده چې د وخت رڼو لیمو کې و سوځم
 که خاوری او ایرې شمه ، وجود مې پو پناه شي
 دیدن ته به دتا ، په تپېدو کې و سوځم
 د حسن دې توفان ته د یوزره دودول څه دي
 راځه چې سرتريایه یې پښو کې و سوځم

ننگ

ننگيال يو ته خو دغه ژوندون ننگ دی
په نیکونو ئې له ننگه گور هم تنگ دی
غلامان دی شول ځوانان او پیغلی مینځې
د افغان ولسه وخت دی د غورځنگ دی

۹۴/۱۲/۱۳

ونفاق ثمر

افغانانو سره یو کړی خپل لاسونه

سره وشلوی د شرم ځنځیرونه

دنفاق ثمر مو ولیدد په سترگو

د دې شوم نیالګې راوباسئ بیخونه

۹۳/۱۲/۱۹

افغانه پاڅه

پاڅه پاڅه ای افغانه په پښو شه!

لرپه فکر کې د تنگ اود پښتو شه

د دیوانو د دارلو غاښ ورمات کړه

ژغورندوی دخپل ټاټوبي او بچو شه

۹۳/۱۲/۱۹

ننی مجاهر

د فساد استاد ، د جهل ښه شاگرد دی
لوی قاتل ، و حشي حيوان او ښه زاهد دی
د پردیو ښه غلام د ځان د ښمن دی
ښه یې و پیژنی دا شی مجاهد دی

۹۴/۱۲/۱۹

جرگه

ناخوالی دې زما چې په سلگو منلي دي
 د تاترخې گيلې ما په ليمو منلي دي
 د وصل د کعبې زیارت د تاچې مې نصیب شو
 میرې مې د دې لارې په باغو منلی دي
 سفر د ژوندانه کې چې مې ستاسترگې ډیوي دي
 تیاری مې د سختیو په سپیدو منلي دي
 د تا سلامتیاه په ورو ورو دودیدل څه دي
 ما سول د تانظرته په لبو منلي دي
 د مینې اندازه دی یو زما زړگی ته لگی
 چی غرونه د دنیائی په اوږو منلي دي
 له زړه نه دې قربان شم چی زما غمونو و خوړ
 خوښی دې هم زما په مسېدو منلي دي
 د هیلو د کاروان جرس د عذر پره غواړی

رتلی دگناهو په جرگو منلي دي

د غرب شفق

دا د شرق دوو ښو رنگ دی چې د غرب په لمن ښکاری
 دا د شرق تالا گلان دي چې د غرب په لمن ښکاری
 د سپيرو ميرو په تاو کې ، هلته هره تيره سوځي
 دا د شرق د مټ قوت دی چې د غرب په عدن ښکاری
 د باروتو تور لوگي دی ، چې د شرق له کاله خيږي
 د لمبو روښانه رنگ دی چې د غرب په گلشن ښکاری
 د جلی داوښکو موج دی چې بهيږي په دوناو کې
 د پامير د سر شمله ده چې د غرب په بدن ښکاری
 د افغان-هندو په وینو هندو کش-ایوریست غرق شول
 د کشمیر د نافي بوی دی چې د غرب په ختن ښکاری
 د ویتنام-کوریا په تن لا د بمونو چری خښی
 د چیچن-ایران انسان دی چې د غرب په خوږلن ښکاری
 ورغلی سره نه دی د عرب د زخم شونډې
 د تاجیک-سیلون مړ زوی دی چې د غرب په درشن ښکاری
 د راکټو قافلی دي چې روانې دي تل شرق ته
 دا د وینو تور امیل دی چې د غرب په گردن ښکاری
 د جنگ اور باندې ئې جوړ کړ ، له دنیا ځینې دوزخ نن
 د گناه نه ډک جنت دی چې د غرب په وطن ښکاری

لږنه

بيا دى په سترگو کې د وصل تلوسې وکره
 بيا مې د زړه په سر، د اور بلې لمبې وکره
 بيا راته را کره د ژوندون اوبه د شونډو جام کې
 بيا مې د مړو هيلو په قبر، ولولې وکره
 بيا دى د غږ په ترنم باندې عالم ژوندی کره
 د اسرافيل غوږ کې د مينې ترانې وکره
 بيا دى رسا ونه د عمر باغ کې وغورځوه
 بيا د شمشاد په تن د سره حسرت نودې وکره
 بيا د خپاره کره د وينستود ولونو ټول گلونه
 بيا په دنيا باندې د رنگ او بوى غنچې وکره
 بيا دى د حسن مرغلي په نازو وپيښه
 په ټولو بيا دى د داغونو قافلي وکره
 بيا مې په مينه خواته راشه، بيا مې خپل کره د ځان
 زما په ټول بدن د مېنې کلمې وکره
 د بې مثاله بنکلا باغ دى تل بهار بهار شه
 د وخت غاز ته په هر گام کې زولانې وکره

ژوندی مری

هره هڅه مې رټلې ، هره هیله مې ناکامه
هر نظر مې نامنلی ، هره مینه مې ناکامه
د نامرادو امیدونو د قبرو په خاورو پروت یم
زه یم خپله ژوندی مری ، خپله مړینه مې ناکامه

۹۵/۲/۲۸

د مينې داغ

د شهيد زړه په جنازې باندې مې هېلې ژاړي
 او ښکواخيستی په سرملک دی سترکې وينې ژاړي
 د نامرادی د تور خنجر په لاس سوری، سوری دی
 د بیکسۍ د زهرو جام کې ورته مړينې ژاړي
 غني کاروان د اميدو يې په رڼا ورځ لوټ شو
 شوی تلوسې ئې د مرگي په غم غمگينې ژاړي
 د درد له تاوه د سينې قبر کې مړ ، تپيري
 په سوی حال ئې د ځيگر غوښې شوې خورينې ژاړي
 خواږه يادونه ئې له سره په ژړا ووتل
 د مينې داغ چې په تندي د ماه جيبې ژاړي

و وفا عرش

د هجران په تروږمۍ کې د تا ياد راته ډيوه شي
د رڼا هره شغله ئې ، د غم زړه باندې نيزه شي
هيروم دی را ياديرې ، تل مې ذهن کې ر غړيرې
ستا نا خوالې مې په زړه کې د سره اور بله لمبه شي
د وصال هيله دې لاره ، لکه تا هغومره ليرې
په کوم زړه به بيا زما ، دې غريبی کورته ميلمه شي
يو ځل بيا راشه په مينه ، راته جوړ مې وړان جهان کړه
د وفاد عرش له پاسه دې د تا ځلی ښکاره شي

بی حایه خواري

لمرپه دوو گوتو ستا ، چیرې پتیدای نه شی
خان دې غولوې ولې ، مینه پتیدای نه شي
سل که زړه ته ووائې: لاره دلدار هیرئې کره
خوک چې وی د زړه خښتن هغه هیریدای نه شي

سو خیل

خه د مینی په خوړلن او انگار وسوم
خه دهجر په لمبو کې دلدار وسوم
چې ژوندون مې لکه شمع سوخیدل دي
خه به وایم چې مې یار که اغیار وسوم

۹۶/۲/۱۵

و هجران غم

که را ټول شي ټول غمونه د جهان
بیا هم نه رسیږي غم ته د هجران
زړه کرخت کړي لکه یخ د سلسبیل
ددوزخ په اور کې سوځوي انسان

۹۶/۱۲/۱۵

منزل او تسلا

ستاد زلفوپه هرتار کې هزارولونه ، هزارزړونه
په کې ورکې کړي زړه لارې ، به کې ستري شي مزلونه
له کاکل اوله اوربل نه دې لوگي شمه ای بنکلي
چې مې دي نظر او زړه ته ، سرمزل او تسلاونه

۹۶/۳/۱۰

تاج محل

تل دې یاد د شوخو سترگو زما مل دی
چې مې ځاله د خیالونو ، ستا اوربل دی
چې زما د پاکې مینې ملکه شوی
زما زړه د تا د مینې تاج محل دی

ويو افغان حلمي سلگي

وړ ګټوب مې نه يادېږي ، حلميتوب باندې بوه نه شوم
 د زړښت په لار روان يم ، دي لرزان مې قدمونه
 زما کلي کې تل بل وو د نفرت سوځند اوړونه
 زما کور ته تل پراته وو د کينې تور ځنځيرونه
 زه ويده وم په اغزو کې ، ما پالنگ ليدلې نه دی
 زما سر لاندې وه تيږه ، نه بالښت ، نه مړوندونه
 زما هره هيله سترې ، زما هر تکل ناکامه
 زه ناکام يم پيدا شوی چې ناکام مې دي کامونه
 سو ځيدل که کړيدل دي ، که ژپاوي دي که ساندي
 که ماتم دی ، که ځگيروي دي ، دي زما پخواني ملونه
 زه له گل سره پردی يم ، پسرلی ته نا اشنا يم
 د خزان ائينه کې وينم ، زه مې خپل سار په آهونه
 خوښی څه ده؟ خندا څه ده؟ شوق او ذوق څه شي ته وائی
 زه د غم په کاله لوی يم ، ما ته مړه دي دا نومونه
 څوک خوښيو کې لوبېږي ، څوک او سيږي په جنت کې
 خو زما يوی سلگۍ ته ، کم دي واړه دوزخونه

د مينې حال

و دى سوم وصال باندې ، دود دى په هجران كړمه
حال د ليونۍ مينې ، څنگه دى بيان كړمه ؟!
نه دى وه وعده پرځاى ، نه دى انتظار تمام
څوك به مې فرياد واورى ، خيري كه گريوان كړمه
نه دى بڼاپيرى سيالى ، نه هم د جنت حورې
اى ديا ريكټا حسنه ! ځان ته دى حيران كړمه
نيم نظر كټو ته دې ، ټول عمر تپيرمه
ستا پوره نظرنه به ، خپل ژوندون قربان كړمه
ته اى دختن هوسۍ ، مه تريره زړه نه مې
خوچې دا وحشى زمري ، تاته په فرمان كړمه

نظر

ستا يا مې د مينې مرغلره ده
ستا خيال مې د زړه خوږه سندر ده
او بڼکه مې له سوزه زړه کې وچه شي
غم کې دې له ټولو مروړه ده
کله به له زړه نه راشي سترگو ته؟
دغه مې د ژوند خط او خبره ده
ستا هغه د قهر او عتاب اداء
ماته اوس خوږه او خوندي ده
زه دې په وصال کې شاهنشاه ومه
اوس مې حال له هر گدا بدتره ده
دغه د فراق او جدائي حالت
بڼکاري چې د چاله بد نظره ده
خو به دې کړيږي غم کې ځاردې شم؟
ستا زمري مجنون نه سربېره ده

سترگې

سترگې چې دې پټې وي فتنې ښکاري
کله چې وي خلاصې ، پيمانې ښکاري
پټې سرې سکروټې وي ښولاندې
ويښې راته سرې بلې لمبې ښکاري
پټې د غوټې په شان ښکلالري
وازی د تازه گلو غونچې ښکاري
کله چې ويده ئې ته د ناز په خوب
دواړه راته پټې خزانې ښکاري
خو چې دا دنيا ده ، وي دې تل رنې
ماته د زمري د ژوند ډيوې ښکاري

قناعت

د شرابو خمخاني مې کړلې تشې
که ځواني وه که مستی وه زما بس ده
له پیالو، جام او مینا نه په دنیا کې
ماته یوه شونده خوږه د لیلا بس ده

د وطن وېره

ای د وطن له سترو دښتونه راغلی وېرمې!
 لېراته ووايه زما هغه ختن څنگه وو؟
 هغه زما د هیلو خاله دی ښه ولیدله؟
 هغه زما د سترگو تور، روح او بدن، څنگه وو؟
 هغه انسان چې یې ملکو غلامی کوله
 مغرور پښتون، هوښیار تاجیک او ترکمن څنگه وو؟
 هغه تنکي ځلمي په ولي لا توپک گرځاوه؟
 هغه پیغلوتی سره اوس چال او چلند څنگه وو؟
 هغه چې ټول ورته یزید، یزید او شمر شوي
 هغه حسین، حسین افغان هغه حسن څنگه وو؟
 هغه د ډزو کهنوونکی غېږ لا اوس هم خپور وو؟
 هغه د بم او دراکت سوری بدن څنگه وو؟
 هغه د خاورو نه جوړ کلي چې به شنه وو مدام
 هغه چې تېری به وو تل، سوی چمن څنگه وو؟
 هغه ختین کور چې په سربه ئې شنیلي ټوکیدل
 هغه بیدیا، هغه صحرا، هغه دمن څنگه وو؟
 هغه د تورو جگو غرونو ښاماران ژوندي وو؟
 هغه هیبت، هغه ښکلا، هغه هسکمن څنگه وو؟
 هغه یاغي مستو سیندونو درته شور درنه کړ؟
 هغه اوبه، هغه خپه، هغه شکن څنگه وو؟

هغه له عطرو ډکه، هغه مزه داره خاوره
 هغه فردوس، هغه هغه جنت، هغه عدن څنگه وو؟
 هغه هوا چې به نغمی د ژوندانه وی پکې
 هغه راحت، هغه مستي، هغه چلن څنگه وو؟
 هغه نښتري، چنارونه او د ولو وني
 هغه خیري، هغه شیشم او نسترن څنگه وو؟
 هغه لعلونه، سره یاقوت او زمرد څنگه وو؟
 هغه لاله، هغه دشنو دښتو گلشن څنگه وو؟
 هغه د غرو دسر بازان لا الوتل تراوسه
 هغه بلبل، هغه بورا، زاغ او زغن څنگه وو؟
 هغه وحشی او ترئیدلی هوسی چیرته لاری؟
 هغه زمریانو زړور لیوان، دښمن، دښمن څنگه وو؟
 هغه زما زیار کښ ولس په شانی ستړي میړیان
 هغه مرغان، خزندگان، ماهی، مهن څنگه وو؟
 څه دی لیدلي چې گویا ژبه دی گونگه شوله
 ووايه لږ چې د افغان ولس وطن څنگه وو؟
 که دی کوم وخت کې په غلطه هلته مخه وشوه
 ورته ووايه چې پردیس زوی ئې غمجن څنگه وو؟

قو او زه

وايې چې قو په ژوند کې.....
يو ځلې مينه کوی،
او صرف همدغه مينه، د هغه ژوند جوړوی

هغه د مرگ له پاره، ځان رسوی همالته.....
چې ميين شوی پکې.....
بی مهابا او بی اختیاره ئې قوی او ځوان زړه،
دی درزیدلی، تپیدلیو غوړیدلی چاته...

xxxxxxxxxx

غواړم د قو په شانی، د گران وطن په غیر کې
هلته چې ما له ده نه مينه زده کړه
هغه چې ما ورسره مينه کړی؛
هغه چې زړه او د بدن ذرې مې
تل تپیدلي ده ته،
دا خپل ځان ورسوم

سانرې

دلته هر خپک خپک ته ، د جنت گوته په خوله ده
 هلته کم دي یوی لویشت ته ، اووه واړه دوزخونه
 د خزان بڼکلا ته دلته ، پسرلی په حسرت گوری
 هلته ژمي کې غرق شوي د کلو کلو فصلونه
 سره دي غاړه په غاړه رنگ او بوی په مینه دلته
 هلته کرکه کې دي نغبتی ، سره رنگ دي که بویونه
 دلته ځمکه اسمان شنه دي ، هوا شنه ده ، اوبه شنې دي
 هلته سړی چینی خوتیري ، اوری سره سره بارانونه
 د ماشین تور بنامار دلته نازوي د سارا کاني
 د انسان په گوتو لوټ شول هلته سم سمسور باغونه
 دلته ژوند دی چې مستی کړي او خوتیري هر ذره کې
 هلته هر څه ته ولاړ دي په قطار قطار مرگونه
 د ژړا مفهوم پردی دی ، دلته ویر له خلکو هیر دی
 هلته مړه دي احساسات ټول فقط ساندی دي ویرونه
 دلته سترگې غروم چې نو مې دا دعا تر زړه شي :
 د افغان له ملکه ورک کړی دغه ستونزی ، عذابونه

خوښتنه

زما د زړه له سوزه
تول ورځ لمر په اور کې سوزی او خوټیږی پسی
او.....

زما د سوو فریاد و له لاسه:
سپوږمۍ او ستوري واره،
په غم لړلې اوله و همه ډکې شپې راسره،
ټولې رنې تیروي.

زه درنه څه نه غواړم
خو.....

د خپل لمر، سپوږمۍ او ستورو په خاطر له مانه..
ددغه سوز او ددی شور،
ددی عذاب او دی غم؛
ټولې رینې او سرچینې لیری کړه.

قيامت

راته بل دی په گوگل دننه اور
چې مې وسو په لمبو کې کلی کور
هره اوښکه مې سکروته ده پری سوځم
وړوند شوم، روڼ جهان مې شو تر پامه تور
دین، دنیا مې د دوزخ یوه گونښه ده
په لمبو کې به وی ډوب هم زما گور
په هجران کې د جانان وطن سوځیږم
ورروان یم هر ساعت په هغه لور
دا زما په وطن جوړ څنگه قیامت دی
پکې ورک چې دی د سل محشرو شور

افغان

د ژوندون له تناره نه پورته دود يم
د زمان پنجو کې زه يو مات سرود يم
له عدم نه مرور، هستۍ نه ستړی
د اختيار او د اجبار بندى موجود يم
د سجدو داغ مې په سر او پښو نه شته
نه د چا صادق بنده او نه معبود يم
د آسمان په زړه کې ستورى زما ت دی
ددې مخکې په مخ بې سيوري وجود يم
داسې خوب يم چې تعبیر ئې کيدای نه شي
داسې وهم چې له هر زړه نه مردود يم
يم د کرکې له وطن ځينې راغلی
د وفا او محبت د ملک کمبود يم

و افغان غم

د افغانانو دستر غم له پاره
ددغې لوئې نړۍ ،
زړه لا وړوکی بریښي .
ددوی د ساندو او دکریکو غږ ته ،
د نړیوالو او آسمان غوږونه ،
لا هم کانه دي کانه .
ددوی د حال او مصیبت لیدو ته
هر څوک وړانده دي ، وړانده .

xxxx

لکه چې دا وگړي ،
دلته پردي دي پردي ،
لکه چې دغه خاوره ؛
د کومې بلې دنیا
ډیر نا منلی ، کرغین سوغات وي .

xxxx

مونږه نو چیرته لاړ شو ؟
مونږه نو چیرته لاړ شو ؟
چاته خپل غم ووايو ؟
څوک به مو چیغې واوري ؟
څوک به مو حال وويني ؟
څوک به مو خپل وگني ؟
څوک به مو خپل وگني ؟
مونږه نو چیرته لاړ شو ؟

مونږه نو چيرته لاړ شو

۹۸/۲/۶

لټون

زه به وای مجنون که می لایلا چیرته موندلې وای
یا می د جنون سیاله سارا چیرته موندلې وای
زه به د یما په خیر پاچا د آریانا و مه
جام ته مې د مینې که سوما چیرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د گدایۍ راکړ
کاش! دې کور قامت ته مې امسا چیرته موندلې وای
ژونده! ته به وریت وی د حسرت په تناره کې اوس
سوز ته د ارمان مې که ژړا چیرته موندلې وای
زه به درسره و مه تر مرگه د زمري بخته
تا کې مې که څه لویه خطا چیرته موندلې وای

۱۹۹۸/۳/۲۱

ژرند ه

د عالم روزي د د ب د غاړې حد ده
خوپه خپله خواره برخه ئې صرف گرد ده
خپل قرار ئې دی تل نورو ته بخښلی
داتلاش او د اسخا، خاصه د مرد ده

ځوان

له غيړته چې لمبه په نام او تنگ شي
له غروره چې اسمان سره په جنگ شي
د کنگل په څير او به چې شى له شرمه
چې د پوهې بلې شمعې ته پتنگ شي
چې مجنون شي د وطن د پاكي مينې
چې د جنگ ستري بلا سره په جنگ شي
چې له ظلم او استبداد سره د بنمن وي
د انسان له ستر نامه چې په غورځنگ شي
په سړو کې هغه ځوان او پيغله شماره
چې سينگاريې په هنر او په فرهنگ شي

پږ

ما به ویلی درته

«چې که دې پرینبودو وطن ، راسره»

دا د خوږمن زړه شیمه

اودا د دوه سترگو تور ؛

«د زړه کتری به درکوم

او تا به ساتمه زه»

خوزه دروغجن و ختم .

د زمانې له لاسه و

او د روزگار غمونو ،

له دې زخمی زړگي نه ؛

تاته څه پری نه ښودل

ټول ئې اوبه اوبه کړ

اورانه ئې خام ، خام و خوږ ؛

زه درته پړ و ختم ،

او ژوندی مې پاتی شوم .

افغانستان

په دغه ځمکه باندی

له ډیره وخته دیخوا ،

نه چا کوم بیل وواه

اونه د سپارې بریښیدونکي غاښ پری وازمایه ځان

نه د غلی دانه پری ښخه شوله ،

نه کوم نیالگي پکې رېښي وکړلې ،

پرڅه پری پری نه وته ؛

ویاله پری تیره نه شوه ؛

نه کوم هر هټ یې مخ ته ،

لیه ورواچوله .

نه پری باران واورید ، اونه پری واوره ویلې ؛

نه د کوم کورد تهداب تیره پکې کیښودل شوه ؛

نه تری گل و ټوکیده ، اونه هم شنه کبله ،

نه بی ثمره ونه ، نه د غنمو وږی ؛

د لمبو کلی

اسد الله زمري

نه تری ښه بوی و خاته .

نه کوم مرغه پری والوت ،

نه پری بلبل و چغید .

خو

د کنگ غبرونه

له هری خوا نه جگ دي

له سپیرو د ښتو ځینې

د خړو کلیو له خوا

آن د کورونو له انگر و خخه ؛

چې تل قبرونه کینی

او انسانان ښخیرې؛

د انسانانو وینی

په سمه ، غرونو ، کاهو بوټو باندی...

د پرخی ، واورې او باران ځایونه ټول ډک کړی

هر چیرته وینه پرته...

هر چیرته وینه اوری...

هر چیرته وینه : بهیرې او بهیرې پسې...

دلته د وینو بوی دی ،

اود باروتولوگی،

پروړیتو شویو غوښو ،

اود بدن پر غوڅو شویو ټوټو ...

د ساندو کریکو او ژړا غږونه.

څوک شي نفس ایستلی ؟!

دلته هوا نشته ده ؛

ټوله فضا د انسانانو له روحونو ډکه ...

اودغه خاوره ده مدام له ماتمونو ډکه ...

دمصیبت غوغا

هره تیره ده سکروته، ټولوشگون نه خوړلن جوړ
 هره ونه ده شناخته، ټولو پانونه کفن جوړ
 دباران څاڅکي هم دلته لکه تندر اړيوځي
 ټوله ځمکه خولا پرېږده، دی آسمان ورته دښمن جوړ
 دهر بوټي په رگوکي دشهید وينه بهیږي
 په هيڅ ځای به پیدا نه شي دژوندی - مړی بدن جوړ
 دیو لویشتی خاوره نشته چی خالی به وی له خلکو
 په هرگام کې یو څوک خښ دی، قبر هرچاته ما من جوړ
 دټوپکو تورو خولو کې، دقیامت دشپیلی غږ دی
 پری هرڅه زیر او زیر شول، کنډوالو کې دا وطن جوړ
 مصیبت دی چې غوغا کړی دافغان ولس په ځمکه
 جنگ، سیلاب او زلزلو کې له دې ملک ځنی مدفن جوړ

گردله

هره مورده بوره شوی هرې خورنه ورونه ورک دي
خلمي ورک دي ، پيغلي سپکې ، دهر چا قبرونه ورک دي
سور سيلاب دخوانو وينو ، ټول وطن په مخه کړی
گردله ده د حالاتوله هر چا کورونه ورک دي

۹۸/۶/۲۵

غبرګې نیشې

يو خواته ديار سترګې، بل خوا پيمانې ايښي

دادي له حيا ډکې، هغه هوسونونه

دا خواږه ستونه کړي، هغه اشاري په ناز

دا به نظر وڅښم، وابه روم دا په سر

دلته ولوله د عشق، هلته بيخودی د ژوند

دا مې په نصيب کې نن، څه غبرګې نیشې ايښي

يو خوا مې اوبه د ژوند، بل خوا يې لمبې ايښي

لاره رانه ورکه ده، هر خوا مې ايښې ايښي

ټولو مې جنون ته دي ډيرې بهاني ايښي

عقل او زړګي ته مې دواړو زولانې ايښي

غزل

چې غوغا ترينه دسوو زړونو خيږي
داد ښکلو تور اور بل نه دی نوڅه دي؟

چې په يو نظروژل کوی دسلو
تورې سترگې يې اجل نه دي نوڅه دي؟

چې پرهار يې مسيدو ته هوسيرې
داسی شونډې چې درمل نه دي نوڅه دي؟

چې د تن په وينوسره، مدام تپيرې
د جفا د تيغ بسمل نه دی نوڅه دي؟

عاشقان په کې خپل تور بختونه وينئ
دا بلاوی تور کجل نه دي نوڅه دي؟

چې جانان درته په مينه مينه گډوی
دا خبرې که غزل نه دي نوڅه دي؟

چې بې هرڅه په رڼا ورځ رانه لوت کړل
له غمزو دی ډک کتل نه دي نوڅه دي؟

چې د مينې سره ډگر ته ميرني ځي
دازمري زړونه اتل نه دي نوڅه دي

د ليمو په زړه کې

ځم چې انتظار، د شو گيرو په زړه کې وکرم
ستوری به د بخت، په لیونیو چیغو وینس کړمه
شیندی بیخودي چې هرې خواته ولولې د عشق
مات چې کړم رونق زه د مانی او د آرژنگ د ښار
وخت ته به زیندی د تاله تورو زلفو واچوم
یو خواته مستي د پیماني بل خوا د یار سترگې

وصل د جانان به، د سپیدو په زړه کې وکرم
سوز د نامرادی به، د تیاریو په زړه کې وکرم
خپل تږی نظربه، د پردو په زړه کې وکرم
ستا د ناز تصویر به، د لیمو په زړه کې وکرم
تخم د غماز به، د ایرو په زړه کې وکرم
را چې د زړه زنی، د لمبو په زړه کې وکرم

۱۹۹۸/۷/۱۷

چور

د وصال بزم ته راوړې جام د شونډو
 داسې ښکاري چې جنت ته انطهور وړې
 چې دې خوی ته په حسرت کې ښاپیړی دي
 د هرې یوې زړه ته داغونه د ناسور وړې
 چې په هر پل کې د نازبغلي کرې
 د عالم د زړو نیازونه به ضرور وړې
 چې د شونډو غوټۍ وسپړې خندا ته
 غوړیدلې باغ ته، ته د گل تربور وړې
 چې ښکاره شي جنازوباندي د هیلو
 د ماتم محفل ته یې ته موج د سرور وړې
 سترگې جام، شونډی پیاله، تن دې ښیښه ده
 یو جهان تاکستان زړونه، ته په چور وړې

ته لوزه

ستاد مینې تاج په سر، لکه پاچا یم
خو کچکول مې د دیدن په لاس، ملنگ یم
چې تصویر ستاد بڼکلا مې دی لیمو کې
د بهزاد د پلار استاد، سیال د آرژنگ یم
که د ژوند د شپو تیارو ته مې ډیوه یې
زه دې هم د پلوشو سوی پتنگ یم
د زلال په خیر، ته مړو ته ژوند بڅښې
خوزه ځانه ته هم د سوی زرګي زنگ یم
ته اسمان یې د هستۍ دې لوی جهان ته
زه بې تانه د نیستۍ یو لوی ګرنگ یم

تیاره او ستوری

زمونږ پر کلي باندې،

توره تیاره خبره ده

ټول شيان تې دي، څوک څه نه شی لیدای

د تورو وړیځو لړۍ

دي هرې خواته تللې،

کله ناکله لا د ژمي د سیلۍ غږونه،

زمونږ پر زړونو باندې

نوی واهمه خپره کړي،

خو دغه توره شپه کې،

هاغلته لیری د اسمان په گوټ کې،

یو سپینکی ستوری ښکاری؛

له لیری، لیری نه دی،

د یو ماشوم په شانې،

له لایزاله انرژۍ ځینې ډک..

چې تل لاس اچوی د مور وینستو ته...

مدام دا هڅه کوی ،

ترڅو د لمر شغلونه ،

يوڅه را کش کړي ځانته ،

او د تيارې په لور ئې

چې ئې زمونږ پر کلي

تور خادر خپور ساتلی

د سوزيدونکو ...

ځليدونکو ...

څو نيزو په توگه

بی زغرده و غورځوي ؛

او زمونږ کلی خپل نظر ته خلاص کړی

خو دغه ستوری مونږ نه ،

اورنایې نه د لمر ؛

ډیر زیات گوبڼه پروت دی ،

او د تيارې دا سارا ،

ډیره اوږده پرته ده .

* * *

چې ورته څېر شومه بڼه ،

د لمبو کلی

اسدالله زمري

هلته هيڅ ستوري نه شته ،

څه چې ليدلى وو ما ...

هغه زمونږد اميدونو يو سراب غوندې وو...

چې ددې شپې په زړه کې ...

لاهم ويده دى ويده .

ښکيل شوی زړه

مدام په خوب او وينه،...
يمه لگيا او يو تصوير کارمه...
يو بي مثال تصوير ،
چې د هنر او د خلقت يو لوی شاهکار وگرځي ،
چې چا تر اوسه لا ايستلی نه وی :
د نامرادیو ، بد بختیو او غمونو تصوير ،
د ولزې ، فقر ، دژړا او د دردونو تصوير ،
...د بی کوریو تصوير ،
د جنازو او د هجرت د بی پایانه بهیر ،
د کړاوونو ، عذابونو او ظلمونو تصوير ،
په تیارو شپو کې د وحشت او ستمونو تصوير.....

xxxxxxxxxx

لاس مې وړ اوږد کړ چې قلم راواخلم
زما قلم د شهیدانو د جنډو لرگی وو ،
رنگ مې له اوښکو او له وینو څخه ،
او د باروتو له لوگي.....
او د لمبو له شرارو نه جوړ وو ؛
ما د نظر په تخته.....
دغه تصوير کاره لا
لا پکې بوخت ومه زه ،
کار مې تمام څه ، چې لا ډیر پاتې وو ،
چې د تصوير په زړه کې

راته يو زړه څرگند شو.....

يو را ښکيل شوی ، زيبښل شوی ،
اوله درده ډک زړه .

xxxxxxxx

چې ورته مې کتل

دا زما خپل تصوير وو ؛

زما دتن ، زما د ځان ،

زما د گران او وړان وطن :

«افغانستان» تصوير وو

د غرور نیشه

چې د پانې په خیر جگ گوری اسمان ته
د خزان سیلی ئې کړي تر پنبولاندې
د غرور او خودخواهي نیشه کې غرقه
بیا به ژاړې نن په کومه خوله چې خاندې

۱۹۹۸/۷/۲۳

پرویتوب

آسمان له ځمکې خفه ،
 سپوږمۍ له ستورو ځینې ،
 باران د وریځو له تروه تندي نه ،
 سیند د اوبو له شور او زوږ ځینې کون ،
 پانې د خانگو د ارونو له رسیو ځوړندې ،
 چمن له بوی او له سروره خالي ؛
 سارا نه تښتي لیونتوب په منډه ،
 اوبه له اوره سره لاس او گریوان .
 تیرې له غره بنوئیرې
 خاوره له ځمکې تښتي
 عقل له مغز سره تربور غوندي دی .
 وینه د زړه له لاسه دارې وهي ،
 مینان ټول دي له یو بل گيله من ،
 گلان ، بلبل او له بورا زړه تورن .
 ساقی له میو او پیالو ځینې موږ ؛
 ورونه له خویندو او له میندو بیزار ؛
 خپلوان په خپلو کې پردي دي پردي

xxxxxx

دې پردیتوب کې دي هر څوک بې وسه ،
د خدای خدائي ناکامه ،
د بنده هڅې سترې ،
له تدبیر لاره ورکه .

xxxx

نو خدا ژاري ورته ،
او غم له مستې خدا شین بنکاريزي ،
دې پردیتوب هر څه له هر چا بیل کړل

ښيري (۱)

ستا جنت جنت وطن ته ، زه دوزخ ، دوزخ اور غواړم
لکه خپله وړانه خونه ، ستا محل هم نسکور غواړم
ورور دې ودر او وروړ ته ، خپل بچی دې په بلار مړ کړ
ستا په کلي لوی شیطان ، تردې بدلا څه نور غواړم
حضیره دی هره لویشت کړه ، هره تیږه دې شنا خته
تاته هم په هر څپک کې ، ستا بچیو ته گور غواړم
زما په پاچه خاوره راغلل ، ستا ناولی راکتونه
ستا په خپل ناولي بن زه ، د محشر شر او شور غواړم
د فساد په ښلي سپوره ، د گناه د ملک باده
ستا د کبر خونی غاښ ته د افغان د مت زور غواړم
چې آزار ئې چا اخیستی ، ورته اور په لمن پروت دی
ستا د خپل تر بور په شانی ، تاته هم دا پیغور غواړم
د افغان د پگړۍ ولونه ، هر غلیم ته زولاني دی
انتقام کی ئې د وینو دغه دار درته خپور غواړم

۱۹۹۸/۱۱/۲۶

(۱) دا ښیری بیل کلینتن ته زموږ په وطن د هغه د راکتی حملې له درده لیکل شوی

و لگو څيو حسرت

ستا په تورو زلفو کې سپين ولگيد
يا په خړو وريځو کې بريننا شوله؟
دا د تور تمونو څادر څيری شو
يا خپره د لمر د څرک رڼا شوله؟
دا خپلې ځوانۍ ته دې لوگۍ وکړ
يا لمبه زما د زړه دنيا شوله؟
څنې دې قودۍ، قودۍ کوڅۍ نه شوې
ماته مې د بنکلو هيلو ملا شوله
مينه مې په خپل اور کې پخه شوله
پريرېده چې رسوا شي چې رسوا شوله
ستا د وينې توهر تار او هر خم او پيچ
ماته د ژوندون بنکلي ديبا شوله
تل دې پسرلي د تن تازه واوسه
پورته مې له زړه دغه دعا شوله

گناه

خومره چې ده لويه د توبې گناه
هومره ده خوږه د پيمانې گناه
دغه پښتون سرد تيتيدونه دی
نه مې ده پيرزو پرې د سجدې گناه
هغه د منصور غوندي رسوا بڼه ده
ورکه شه ناولې د پردې گناه
مينه کې دي دواړه جهانونه پټ
ځکه ده خوږه د يارانې گناه
سوزی چې پتنگ ځان په لمبه د عشق
څه ده په دې منع کې د ډيوې گناه
وچ لغړ اغزی ته هرڅوک بد وائي
پټه ده د گل او د غونچې گناه
لمرئې په ځيندي د مکرو واژه
نه ده د بخښلود تيارې گناه
ای چې په نامه کې دې انس موج وهي
چاکړه درکې ځای دا د کينې گناه
هر يوه ته ئې توره د مذهب ورکړه
خومره ده درنه د زمانې گناه

را چې نورد کفر ثواب وگټو
بس ده د ايمان او د کعبې گناه
وزغمه زمريه ناکردې د دهر
وانه خلې په غاړه د گيلې گناه

۱۹۹۸/۱۲/۲۸

افغانی ښځې ته

د گناه په وحشي غبرګې
لکه شنه پانه رپیرې
د شهوت د زمري مخ کې
د هوسۍ غوندې ترئیرې
د هوس په ظالم لاس کې
بازیچې په خیرلوبیرې
د قوت او زور پنجو کې
گل غوټۍ غوندې رژیږې
خوشحالی ته د زردارو
ته چورلیږې او گدیږې
د خپل لوټ عزت په مړي
زار ژړیږې او سوځیږې
د دنیا په تور بازار کې
لکه وینځه ئې خرڅیږې
د رواج او رسم بند کې
پیغلټوب کې لا ورستیږې
د روزگار د سپلۍ مخ ته
لکه شنه نوده ماتیرې
د ژوندون د پیټۍ لاندې
د بسمل په خیر تپیرې

په دنيا ختلی لمردی
ته تیاروشپو کې اوسیرې
لږ دې حال ته نظر وکړه
لا به کله راو یښیږې
له دی ژونده مرگ به تر دی
ته په دې هم ښه پوهیږې
د بدلون فکر پیدا کړه
پرې له دې حاله خلا صیرې
په تدبیر او په همت خپل
د آسمان بام ته رسیږې
پاخه پاخه وخت روان دی
ته لا - بیرته پاتی کیږې

سره ، شنه ، سپين

کله چې هر څه سره وو
که هر څه سره بنکاریده ..
نود پوښتنې ځای هیڅ پاتې نه وو

خو چې د شنو دوران شو
بیا هم شنیلی او پانې
چې له پسرلي تر مني
همیشه شني بریښیدې
د شنو په نوي پسرلي کې
لا هم.....
هاغسې سري بنکاريزي

خو ولې ؟
اوس چې د سپینو وخت دی
نود مالو چواو د واورو رنگ هم
د پخوانیو سرو د وخت په شانی
په وینو سره بنکاریزې ؟

هيڅ نشته

د بخدي لوړو برجو کي
سره او شنه تو غونه نشته
ددې ښار گڼو کوڅو کي
د ژوندون شورونه نشته
دیماد لاس گوربت ته
د پرواز وزرونه نشته
د آرين په نغري کي
د زردشت اورونه نشته
د تيارو خدای باچاهی کړی
میترايي فکرونه نشته
د ویدا افسانه گونگه
د نیسانازونه نشته
د غاتولو بوتی سوي
د هوما گلونه نشته
د مستی بزمونه غلي
د سوما جامونه نشته
په کردار، گفتار، پندار کي
د نیکو خویونه نشته
د باگرام په معبد ه کي
داوشاس رقصونه نشته

د کوشان لوی مدنیت هیر
د فرهنگ ویاړونه نشته
د ضحاک د بنامار غاښ ته
د کاوه زواکونه نشته
ایمل خان - دریا خان لارل
د خوشحال ننگونه نشته
په ایلبنډ او سردرو کې
د شپږنو غږونه نشته
آمو ژاړې آباسین ته
چې اتل میړونه نشته
د پامیر په زړه کې اوردی
پکې سره لالونه نشته
هر څه مړه دی هرې خواته
د پاڅون سوچونه نشته
د کاغانو بازار تود دی
د بلبل غږونه نشته
د گیدرو په دوران کې
د زمرو وختونه نشته

شيخ ته

ته د طهوروپه خيالونو کې مست

ته د غلمانو په خوبونو کې مست

ته د حورانو د نازونو نيشه

ته د کوثر و په موجونو کې مست

ته د جنت د باغ او گل لیونی

ته د عقبا په لذتونو کې مست

ته په ثواب پسی سرتوره ملنگ

ته به توبو او تکبیرونو کې مست

ته د ازل په لاس جوړ شوی غلام

ته د پردیو په دامونو کې مست

ته د تقدیر ځنځیر په غاړه گرځي

ته د قسمت په تالابونو کې مست

ته د معروف او منکر چيغې وهې

ته په گناه او عذابونو کې مست

ته دې وهه د عقل لا في شيخه

د جهل پلار ئې په وهمونو کې مست

ته به زمري ته سمه لار څه بښي؟

ئې په گمراهو تدبيرونو کې مست

۱۹۹۸/۱۲/۲۸

د ژړا ملګري

زه خپلو يادونو سره ژاړمه

ځکه فريادونو سره ژاړمه

او ښکې مې شو کاري لگوي په مخ

خو د به به له سوزونو سره ژاړمه

خپلو ته مې هم چې ډير پردي ښکاري

زه داسې غمونو سره ژاړمه

زړه ئې کړ سوري راته، ځيگرويلې

د غسې دردونو سره ژاړمه

کريکه مې د سوز، د بريښنا منډه ده

مستو تو فانونو سره ژاړمه

نځېنه د کوم ټپ مې په صورت نشته

پټو پرهرونو سره ژاړمه

تښتي مې له روح نه د دوزخ لمبې

داسی عذابونو سره ژاړمه
وبه چوی که تیرې ته ئې ووايم
زه د زړه حالونو سره ژاړمه
هر بند کې ئې موج وهي د زړه وينې
تل چې چې مې شعرونو سره ژاړمه
خوله کې د غربت د ديو پریوتی يم
ډیرو حسرتونو سره ژاړمه
وای چې د وطن د دنگو غرو زمري
سوو اميدونو سره ژاړمه

کابل و سو

کابل و سو، نازولی کابل و سو
د وطن د موردا بڼکلی کاکل و سو
چې اغزی وو د پردو د بدو سترگو
د افغان د پگړۍ سرکې، سورگل و سو
د عطرونو پرځای خیرې ترې لوخړې
غاټول و سو، گلاب و سو، سنبل و سو
د غرور تندی ئې مات شو سترگې تټې
د مکار خزان له لاسه بلبل و سو
چې له موټي ئې قوی سوک وو جوړ شوی
نامرديو ئې ټول توان تحمل و سو
چې راټول وو پری خواړه واره وگرځي
د نااهلو اولاد و تغافل و سو
سرببر، تهر شو کاري، مخ شکیډلی
دې حالت ته ئې پردی وو که خپل و سو
بشري تاریخ پری سوی لوغړن شو
بی تاریخو چې لرغونی کابل و سو
چې لوگی ئې وای بڼکلا ته ای زمريه
چا لمبه کړپه نظر، په منگل و سو

وران کابل

کابل وران شو، په لمبو کې جابل وسو
د وطن د میړنیو اتل وسو
چې عسرت ته ئې حسرت کې سوخیدل ټول
ددې غرونو شنه لمن او گوگل وسو
لودن ورک شوله هر چانه، زمان ورک شو
نن لمبه شو په لمبو کې، ازل وسو
مرگ یاغی شو، خپل پردې ورځنې ورک دي
عزرائیل ئې کړستي او اجل وسو
چې وو تېری تل د سولې-پخلاينې
کړکې وران کړ په جنگونو، جدل وسو
هیڅ زړه سوی او صرفه چا ورته ونه کړه
په جامه دکارواني کې، تورغل وسو
ټول بدن مې شو لمبه لمبه پری سوزي
د زړه تل کې مې بل اورد بدل وسو
د گربت دا حاله وړانه، بچي ئې وړیت شول
د زمرود استوگنې بورجل وسو

بدله زمانه

ورکې د ژوندون خوږې نغمې شولې
 جگې د سماع او وعظ نارې شولې
 دروند خادرد مرگ دی په دې مینه پروت
 هرخوا ته قبرونه و حوضیرې شولې
 هرچرته ده گرمه د لمبو قصه
 هرڅه پرې لږ خوږې او ایرې شولې
 دلته اوس سودا د مرگ او ژوبلې ده
 نوی ئې دلال او معاملې شولې
 چیرته چې ښکالو باندې بندیز لگي
 غلې پرې نغمې او ترانې شولې
 غیره کی زمري نه گید روگتته
 ځکه، اوس بدلې زمانې شولې
 چیرته خفاشان چې پاچاهي کوي
 ورکې ترې رڼا او سپیدې شولې
 هرچنې ساقی شود رضوان د جام
 هیږی ورنه سوال او وظیفې شولې
 ټول وینی خواره کړل د ظهور طمعې
 سور پکې جهاد او سرې سجدې شولې
 خوب او خیال د حورو او غلمانو دی
 گرمې د جنت دوزخ قصې شولې
 تور جلاد هم سپینې جامې واغوستې
 حکم ئې قصاص او یا دورې شولې
 بس مردارې گیرې، غوړې څنې دي
 ورکې دافغان جگې شملې شولې
 سرنشته و سرور نشته، سالارنشته
 سترگې د غیرت ټولې وړندې شولې

د غیرت څرېکې

«چې له کرده د پښو ئې، پس له مرگه هم آمان غوښت»
د هغه خوشحال په قبر، ښکاري اوس د پردو پلونه»
د «میر ویس» ټول ارمانونه، نن د شرم ډنډه کې ډوب شول
د وطن د مور په وېږنو، بیا گرگین ښځه کړل غاښونه
د «احمد» غیرت او برم، بی ننگیو کې ورک ښکاري
د نا اهل اولاد له لاسه، وړې د سیالو پیغورونه
په هر ځای کې ښځې ښکاري، د تور تم خوني منگولې
په تیارو کې دي لارورکي «روښاني» عالي فکرونه
د «ملالې» دروند پرونی، بې سترېو ته پرده شوه
د «نازو» په نامه خاندي، د بازار هر جائې نجونه
«مسجدي» دی که «ملا» دی، د مسجد له نامه تښتي
په کلدار او ریال خرڅ شول، هم مذهب، هم ایمانونه
«ابا سین» «آمو» ته ژاري، د «هلمند» او ښکې شوې وچې
چې اوبو په ځای ئې زړو کې، د سرو وینو دي موجه
«هندو کش» په سپینه بیره، رڼې او ښکې دی بهیږي
چې په تور بازار ئې خرڅ شول، ټول د سرو زرو کانونه
د هغو د غیرت څرېکې، نورې غلې او ویدې دي
چې په ټیټو سترگو ئې وڅښل د پردو د جام ښکونه
د افغان ستره تېره، سترگې وغورځوه پاڅه!
ستا وطن ته دي نیغ شوي د نیستی ترڅه گواښونه
ننگ دي څه شو نوم دي څه شو؟ عزت څه او پت دي څه شو؟
د «اکبر» له گوره خیرې، داسې چيغې فریادونه
د پلرو د تورې برین لار، اسارت په زنگ کې ورک شو
د خپل ورور په زړه دي تش کړل، د پردیو توپکونه

د پردیو تر لاس لاندې ، نه عزت شته اونه پست شته
دې دنیا کې تل سرلوړې ، ټول خپلواکه ملتونه
سر هغه دی چې شو پورته ، مټ هغه چې ونبوریږي
تل ژوندي هغه ځلې دي ، چې آزاد ئې کړل ځانونه

څه زمریه تری لوگی شه ، چې نظر ئې نه شي توره
چا چې غوڅ کړل په میړانه ، د پردو سراو لاسونه

۱۹۹۹/۵/۲

بلنه

ځي چې له وطن نه رنگ په رنگ غمونه وکړو
پاکې ارادي او نيکې هيلې که سر خوره شوې
کله د چالاس، کله پنبه او کله سر غوخ دی
هر يو د خپل پلار او د نيکونو دعا گوښه کړو
هر څوک وائي څه په مائي څه؟ ما هر څه کړي دي
څو پوری به خپلو کې د جنگ شرم ته غاړه ږدو
څومره بې ننگي ده چې د بل دلاس آله واوسو
څو چې سوارې ئې شې نيزې تيري کوونکو ته
دې و حشت ته غلی کښينا ستل پخپله جرم دی
قبر د شهيد به کړو سنگر او شناخته ئې سپر ځانته
درس به د عبرت ورڅخه واخلو مستقبل ژوند ته
ځمکې د ماضي نه به کره درسونه وريږو
دغه د تاريخ د آزمويښې نوی دور دی
پا څيرئ زموږ چې د بري خوندونه وريږو

زما د شعرونو يوه مجموعه چې نوم يې ورته «د لمبو کلی» ايښی وو، د کابل له دولتي مطبعې او يو شمير نورو کتابونو سره يو ځای د مجاهدينو په لاسو وسوځيده، دا شعر په همدې مناسبت ليکل شوی دی. اوس چې د نوموړې مجموعه شعرونه راسره نشته او له وطن نه هم «د لمبو کلی» جوړ دی نو دا مجموعه يې هم داسې وتوموله.

د لمبو کلی

وسو په لمبو کې د لمبو کلی	دا د بنکلو هیلو او اسرو کلی
هره خښته ئې زما توتو ته د زړه	خټه ئې په وینو وه لمد د زړه
وه هو ائې مسته ولول ه د زړه	دا مې وو د روح د اوسیدو کلی
هله او سیدل مې امیدونه ټول	وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هله نخیدل مې هوسونه ټول	هله غوړیدل مې ارمانونه ټول
هله جذبې مې د ځوانۍ پټې	دا زما د ټولو اندیښنو کلی
هله مې د زړه بی قرارۍ پټې	وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هله احساسات ټول خوتیدل زما	هله انگازې مې دیارۍ پټې
هله ټول غمونه بلیدل زما	دا مې وو د مستو ولولو کلی
هره پوله ئې حد وو د غمو زما	وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هر بوتی ئې ځاله د آرزو زما	هر پتی ئې کښت د ترانو زما
هر انگې کې جوش وو د ژوندون غلی	دا مې د شنیلو او ورشو کلی
هره خونه کې ئې نن، سبا، پرون غلی	وسو په لمبو کې د لمبو کلی
	هر کور کې جنون وو د هامون غلی
	دا مې وو د غلو تو فانو کلی
	وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هر خواته ژوندۍ وې د پاڅون هڅې
هر شى کې تودې وى د بدلون هڅې

هر خوا غړيدلې د لتون هڅې
دا مې وو د ځوانو تلوسو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته کلمې لکه سکروټې وې
هلته پيمانونه ټولې گټې وې

هلته ارادې تر پولاد کلکې وې
دا وو د زيار کښو پر گڼو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

دا کلی وو جوړې مې له شعرونو نه
جوړ وو له روانو سيلا وونو نه

بنکلو څلوريځو غزلونو نه
دا مې د احساس د پلوشو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

بل پرې مجاهدو سره اورونه کړل
خاورې او ايرې ئې سره لالونه کړل

جگ ئې ورته زړه نه تور دودونه کړل
جوړ تری شو د ورانو کنډوالو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

سم اتهکل

زه دې يم شاعر او ته غزل زما
 ته مې تلوسه او ته تکل زما
 بارد ژوند په ولوسرگردانه تل
 زه يم مسافر، ته سرمنزل زما
 هر خواد مې کوهي او گړنگونه دي
 ته د کرليچنو لارو مل زما
 زه بندي د غم د تورتمونو يم
 ته دغو تيارو کې ئې مشعل زما
 زه د ناهيليو د کوهی یوسف
 ته مې ئې نجات او ته اجل زما
 دې ترخو يادونو کې چې پائمه
 ته مې ئې خواږه او ته غسل زما
 زړه خو دې به يو ځل رانه وړی دی
 راشه يو ځل بيا، ډک کره گوگل زما
 ته به مې د ژوند د پائبت ستوری شې
 سم مې وو بس دغه يو اتهکل زما

۱۹۹۹/۵/۱۳

د مينې زمري

هغه د حسن بنا پيرۍ ده ، د ښکلا فرښته

هره اداء ئې د نظر ، په زړه خوښۍ راوړي

په ترنم کې د غږ ، روح ته ، زندگي ورکوي

د تن له عطرو ئې وړېمه د پسرلي اخلي ساه

هره غمزه ئې د دوو سترگو ، يو زر غشي وړي

ځمکه د اسمان ئې د ښکلا د جلوو لمر نيولی

زمریه پام چې د هوس په دام ئې کینوځي

له حیا ډکه شنه غوټۍ ده ، د وفا فرشته

د شنه چمن مسته هوسی ده د حیا فرشته

د موسیقي د ملک شهۍ ده ، درنا فرشته

تړلۍ کان د خوشبوئی ده ، د بقا فرشته

د شنه اسمان سخته رلۍ ده د بریښنا فرشته

د ټولو حورو شهزادگی ده ، د دنیا فرشته

د پښتنې مینې زمري ده ، اوزما فرشته

عرش

مینه ژوند کې د انسان ، یو خزانه ده

د احساس او عاطفې د اسمان عرش دی

داد ټولو زیږونو دُردانه ده

د خوښیو او غمونو تازیانه ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

د کاله اور

مینه څه ده؟ د ژوندون د کاله اورده

بې له مینې د انسان زړه سوی سکورده

یاد اور او د کنگل یوه ټوټه ده

یاد تورو تیارو تل کې یو زوړ گورده

۱۹۹۹/۶/۲۰

مینه څه ده

مینه حسن ده ، وفاده او ښکلا ده

مینه شور د زندگي ده اورښاده

د غرور او د غیرت د تاج الماس دی

مینه نن، مینه پرون، مینه سبا ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

مینه

مینه گل ده ، په گلزار د سړیتوب

مینه لمړده په سهار د سړیتوب

مېنه گنج ده چې بها ئې مونده نه شي

نه خر څیړي په بازار د سړیتوب

۱۹۹۹/۶/۲۰

د اوبو تصوير

ته لکه غوتۍ د حيا شنو پاڼو کې پټه بڼه

ته زما د زړه صدف کې، ښکلې مرغلره ئې

ته بله ډيوه، د شيشې منځ کې تل رڼه واوسې

ته پښتنه ناوې، د عفت شالو کې پټه ئې

ته د اسمان ستوری، رسيدل درته مهال بريښي

ته لکه ايمان مې، د وجود په ذروبره ئې

ته ئې داوبو تصوير، چې لاس دروړلی نه شمه

ته لکه هوسۍ د ترئيدلو او ښکلا مثال

زه د تا په عشق کې لکه گل غوندي رسوا خوشحال

زه دې په بازار د محبت کې په سودا خوشحال

زه لکه پتنگ دې په طواف او په رڼا خوشحال

زه لکه ماشوم دې د ديدار په تمنا خوشحال

زه ورک مسافر، دې په جلو واو په خلا خوشحال

زه د عشق عاصي دې په وعده دنن سبا خوشحال

زه دوصل تېرى، په سراب يم د سارا خوشحال

زه لکه زمري دې د خرام په تماشا خوشحال

لټون

زه به وای مجنون که می لیل چیرته موندلې وای
یا می د جنون سیاله سارا چیرته موندلې وای
زه به د یما په خیر پاچا د آریانا ومه
جام ته مې د مینې که سوما چیرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د گدایۍ راکړ
کاش! دې کوږ قامت ته مې امسا چیرته موندلې وای
ژونده! ته به وریټ وی د حسرت په تناره کې اوس
سوز ته د ارمان مې که ژړا چیرته موندلې وای
زه به د رسره ومه ترمرگه د زمري بخته
تا کې مې که څه لویه خطا چیرته موندلې وای

۱۹۹۸/۳/۲۱

د اندیښنو لړۍ

شپه دې د زلفو سلسلو اوږده کړه
که ما په دې ښکلو قصو اوږده کړه
شم له دې نیم نفس ژوندون نه لوځی
چې ستا ارزو ئې په کلو اوږده کړه
یوه غمزه وه ، د ښوول له شانه
چې ئې لړۍ د اندیښنو اوږده کړه
کومې اداء ته دې قیامت ووايیم؟
ورځ خود مخ ، په پلوشو اوږده کړه
نه مړیدم دې ، په دیدن باندي زه
چې مې خبره په ورو ورو اوږده کړه
زمریه ! سترگې له دنیا نه پور کړه
لحظه د وصل په کتو اوږده کړه !

۱۹۹۹/۶/۲۱

د مراد څرک

لــه حسده لــیونــی شــم ائــېنې تــه
چې نیولی ئې په غیږ کې ستا تصویر دی
حسنة تا دا شور ما شور په دنیا جوړ کړ؟
که شکولی مې مجنون عشق ځنځیر دی
نظر څنگه لار پیدا کړي ستا لیموته؟
چې مده هوشه دې دمح رنځ ته ځیر دی
دا د مشکو قافله په دې لار راغله؟
که خرام کې چیرته بیا زمانه خچیر دی؟!
چې په هر قدم کې، سل ځایه لگیږي
دا زما په تن دی لیک، څنگه تقدیر دی؟
د مرام په غره به، څرک د مراد وشي
هسی نه چې بی پایانه دا شوگیږ دی

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library